

Arrest

nr. 292 001 van 17 juli 2023
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: 1. X (RvV X)
2. X (RvV X), wettelijk vertegenwoordigd door de voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE & H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, wettelijk vertegenwoordigd door de voogd X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en die, op 28 februari 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 8 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2023.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE & H. BOURRY en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: eerste verzoeker) en de verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: tweede verzoeker), broers, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op respectievelijk 28 februari 2021 en 10 juli 2022 en verzoeken op respectievelijk 1 maart 2021 en 11 juli 2022 beiden, als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, om internationale bescherming.

Op 30 januari 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van eerste en tweede verzoeker tot weigering van de

vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aan eerste en tweede verzoeker aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de Pashtounbevolkingsgroep en geboren te zijn op X. Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Sergal in het district Aryob Zazai van de provincie Paktia. U ging naar school tot aan de zesde klas, maar stopte nadien omdat de taliban begon te bepalen wat er wel en niet aan bod mocht komen tijdens de lessen.

U ging samen met twee van uw broers naar de madrassa om te studeren. Zo'n drie maanden voor uw vertrek kwamen de taliban elke donderdag naar de madrassa en kreeg u lessen over het plegen van de jihad. Ook zeiden ze dat mensen van de overheid ongelovigen zijn en wilden ze dat jullie deelnamen aan gevechten tegen de overheid. Vier van uw vrienden uit de madrassa vervoegden daarop de taliban.

Uw broer L.I.Z. (DVZ x.xxx.xxx; CGVS xxxxxxxx) vertelde aan uw vader dat u over de jihad les kreeg van de taliban. Uw vader vreesde dat u daardoor problemen zou krijgen en daarom regelde hij uw vertrek uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan in oktober 2020 en kwam ongeveer zes maanden later aan in België. Op 1 maart 2021 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zal vermoorden omdat ze zullen vragen waarom u was vertrokken. U vreest namelijk problemen te krijgen omdat u niet in Afghanistan was.

Na uw vertrek uit Afghanistan kwam de taliban naar uw vader en vroegen ze waar u zich bevond. Uw broer L.I. kreeg eveneens problemen omdat de taliban wist dat hij tegen uw vader had gezegd dat ze over de jihad spraken tegen u en dat u als gevolg daarvan niet meer in het dorp was. Op een keer toen de taliban langskwam, ontstond er een ruzie en werd uw vader in zijn hand geschoten. Hij ging daarop naar het ziekenhuis in Gardis en reisde nadien verder naar Kaboel. Hij verliet Afghanistan net voor de machtsovername door de taliban samen met uw broer L.I. en reisde naar Iran. Aan de grens met Iran en Turkije werd er door de politie geschoten en uw vader raakte gewond. Uiteindelijk werd uw vader teruggestuurd naar Afghanistan en op dit moment bevindt hij zich opnieuw in Sergal. Uw broer L.I. kon wel verder reizen en bevindt zich nu eveneens in België. Hij diende op 11 juli 2022 eveneens een verzoek tot internationale bescherming in. Zijn aanvraag is momenteel nog in behandeling.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara; foto's van u in Afghanistan; een foto van uw vader en uw broers; een foto van de schotwonde in de arm van uw vader; de taskara van uw grootvader; de taskara van uw broer L.I.; het Afghaanse paspoort van uw vader; de taskara van uw vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire

beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat er grote discrepanties zijn tussen uw verklaringen op het CGVS en bij de DVZ. Zo stelt u bij de DVZ dat uw lesgever in de madrassa lid was van de taliban en over de jihad sprak (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Op de zetel van het CGVS vermeldt u dan weer niks over uw lesgever die over de jihad predikte, maar stelt u dat er elke donderdag twee leden van de taliban langskwamen om over de jihad te spreken (CGVS, p.14-16). U stelt tevens dat de lesgevers wel een link hebben met de taliban, maar ze bemoeiden zich daar niet mee (CGVS, p.16). Deze inconsistenties doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook stelde u bij de DVZ dat uw lesgever van de madrassa vijf leerlingen uitkoos om hen voor te bereiden om zelfmoordaanslagen te plegen (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). U werd eveneens door hem gekozen en toen uw vader dat te weten kwam, mocht u niet meer naar de madrassa (ibid.). Op de zetel van het CGVS vertelt u echter niets over het feit dat u werd uitgekozen en spreekt u enkel over vier vrienden die vrijwillig de taliban vervoegden (CGVS, p.14, 17). Ook voegt u toe dat de taliban u nooit persoonlijk vroegen om bij hen te gaan (CGVS, p.17). Dit gaat dan ook volledig in tegen uw eerdere verklaringen dat u bij de vijf uitverkozenen was (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Gewezen op de discrepanties in uw verklaringen antwoordt u ontwijkend over vijf vrienden en die vier namen gaf u (CGVS, p.18). Gevraagd of de taliban jullie vijf er dan uitkoos, stelt u dat ze die vijf goed wilden voorbereiden (CGVS, p.19), wat impliceert dat u daar geen deel van uitmaakte. U vervolgt dat de taliban eerst die vijf meenamen en dan een andere keer de andere vijf meenamen (ibid.). Dit houdt echter geen steek gezien u eerst continu spreekt over vier vrienden die vrijwillig de taliban vervoegden en dan, nadat u erop gewezen wordt dat u bij de DVZ andere verklaringen aflegde, plots over vijf personen begint (CGVS, p.18-19). Bovendien stelde u eerder dat u niet wist wat er met de andere leerlingen die niet waren meegegaan met de taliban was gebeurd (CGVS, p.18). Dat u dan toch plots stelt dat ze ook werden meegenomen (CGVS, p.19), kan dan ook niet overtuigen. Ook verklaart u geenszins waarom u bij de DVZ stelde dat u mee gekozen werd door de taliban en daar nadien bij het CGVS geen melding van maakt. Deze zaken doen dan ook in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts vertelt u dat uw vader na uw vertrek werd in zijn hand geschoten toen er een ruzie ontstond tussen hem en de taliban (CGVS, p.21). Echter zei u bij de DVZ dat uw vader geraakt werd door een kogel bij een gevecht tussen de taliban en de autoriteiten zo'n twee jaar eerder en vermeldt u nergens iets over een vuurgevecht na uw vertrek (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 8). Hierop gewezen tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dat u dat niet gezegd heeft (CGVS, p.22). Dit kan echter niet overtuigen gezien een ambtenaar van de DVZ er geen belang bij heeft om zaken te noteren die u niet heeft gezegd. Dit doet dan ook nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook slaagt u er niet in te situeren wanneer de taliban juist langskwam na uw vertrek. U stelt erg vaag dat ze pas kwamen toen de gevechten waren in uw district (CGVS, p.20). Gevraagd wanneer deze gevechten dan waren, antwoordt u wederom vaag dat het voor de machtsvername was (ibid.). U slaagt er ook niet in om dit concreter te situeren dan na uw vertrek (ibid.). Uw broer slaagt er bovendien evenmin in om dit concreet te dateren. Hij verwijst immers ook louter naar 'toen er gevechten uitbraken', maar wanneer deze waren kan hij niet zeggen (CGVS xxxxxxx, p.9, 10-11, 15). Dit doet dan ook nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze benaderingen na uw vertrek.

Nog in dit verband is het opmerkelijk dat uw broer stelt dat de familie enkele brieven ontving van de taliban via de moellah (CGVS xxxxxxx, p.16). Hij kan echter wederom niet duidelijk situeren wanneer de familie deze brieven kreeg of hoeveel het er waren (ibid.). Bovendien is het vreemd dat hij deze brieven niet eerder vermeldde in zijn interview met de DVZ (vragenlijst CGVS bij DVZ xxxxxxx, vraag 5). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de ontvangst van deze brieven.

Vervolgens houdt het weinig steek dat de taliban uw broer zou benaderen of willen vervolgen louter en alleen omdat hij aan uw vader vertelde dat er in de madrassa over de jihad werd gesproken (CGVS, p.11,15). Immers had de taliban de controle in uw dorp en hadden ze ook al de lessen en de boeken in de reguliere school beïnvloed (CGVS, p.5). Het kan dan ook moeilijk een geheim zijn voor de dorpingen of voor uw vader dat de taliban over de jihad spreekt in de madrassa. Dat de taliban dan toch uw broer beschuldigen, is dan ook geenszins overtuigend.

Tevens is het opmerkelijk dat uw voornaamste vrees bij terugkeer naar Afghanistan gebaseerd is op het feit dat u Afghanistan verlaten heeft. U stelt immers dat u vreest vermoord te worden omdat u niet in

Afghanistan aanwezig was en ze u zullen vragen waarom u was vertrokken (CGVS, p.23). Het feit dat u niet spontaan verwijst naar een vrees als gevolg van de door u aangehaalde problemen met de taliban ondermijnt dan ook nog verder de geloofwaardigheid ervan.

Ten slotte is het opmerkelijk dat uw familie tot op heden gewoon nog in het dorp woont en tevens nog in hetzelfde huis als waar u woonde (CGVS, p.9). Uw vader keerde tevens terug naar het dorp nadat hij reeds zou zijn neergeschoten door de taliban en hij uit Iran werd gedeporteerd (CGVS, p.11). Hij kende nadien echter geen problemen meer (CGVS xxxxxxx, p.17). Dit doet dan ook in grote mate afbreuk aan uw asielrelaas. Immers indien de taliban u en uw familie werkelijk reeds hadden vervolg, zowel voor als na uw vertrek, is het weinig waarschijnlijk dat uw vader dan gewoon terug in het dorp kan komen wonen zonder enige represaille van de taliban.

Gezien er aan de door u aangehaalde problemen geen geloof kan worden gehecht, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen van uw broer L.I.Z. (DVZ, x.xxx.xxx; CGVS xxxxxxx) die daaruit zouden volgen. Bovendien haalde uw broer bij zijn registratie aan dat hij Afghanistan verliet omdat de taliban hem gedwongen wilde rekruteren (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling xxxxxxx). Dit gaat dan ook volledig in tegen zijn asielrelaas bij de DVZ en bij het CGVS, waar hij nergens aanhaalt dat de taliban hem poogde te rekruteren. Dit onderstreept dan ook nog verder de ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Op basis van het bovenstaande worden de ingeroepen feiten niet aannemelijk bevonden. Daardoor vormen zij geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming

U brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. U stelt namelijk dat er na de machtsovername niks is veranderd voor uw familie (CGVS, p.11). Bijgevolg kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke

collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenzeer laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide

corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De door u neergelegde taskara's van u en uw familieleden bevatten immers louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet ter discussie staan. Uit de foto's van u en uw familie in Afghanistan kan geenszins iets worden afgeleid over de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Wat betreft de foto's van de verwondingen aan de arm van uw vader dient te worden opgemerkt dat er niets uit kan worden afgeleid aangaande wie erop staat afgebeeld en wat zijn relatie is tot u. Evenmin kan uit de foto's afgeleid worden waar en in welke omstandigheden deze werd genomen. Deze foto's zijn dan ook niet van dien aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Tevens ontving het CGVS op 21 oktober 2020 enkele opmerkingen van uw advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze bevatten louter rechtzettingen van plaatsnamen en zaken die in deze beslissing niet ter discussie staan. Deze opmerkingen zijn bijgevolg dan ook niet van dien aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Hetzelfde geldt voor de opmerkingen die uw broer op 13 januari 2023 overmaakte bij de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.
(...)"*

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoeker, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de Pashtounbevolkingsgroep en geboren te zijn op X. Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Sergal in het district Aryob Zazai van de provincie Paktia. U ging gedurende vier jaar naar school, maar stopte toen er gevechten begonnen in uw regio.

U en uw broer A.R.Z. (DVZ x.xxx.xxx; CGVS xxxxxxxx) gingen naar de madrassa. Uw broer zat in een groep met oudere jongeren. De taliban kwamen naar zijn groep en spraken dan over de jihad en dat ze daaraan dienden mee te doen. U hoorde dat en bracht uw vader op de hoogte van het feit dat de taliban predikte over de jihad tegen uw broer. Daarop besloot uw vader om uw broer uit het land weg te sturen.

Na het vertrek van uw broer kregen jullie ook enkele brieven van de taliban via de moellah van de moskee. Ze schreven daarin waarom uw vader uw broer had weggestuurd en dat ze hem wel zouden vinden, anders zouden jullie vermoord worden.

Toen er gevechten uitbraken in uw regio kwamen de taliban naar uw vader. Ze vroegen hem waarom hij A.R. had weggestuurd uit Afghanistan. Ook vroegen ze aan u waarom u aan uw vader had verteld dat ze over de jihad hadden gesproken. Ze werden erg boos en vielen uw vader aan. Hij werd dan in zijn arm geraakt door een kogel. Daarop verlieten u en vader het dorp en gingen jullie naar Kaboel. Uw vader lag daar ongeveer een maand in het ziekenhuis. Nadat hij het ziekenhuis mocht verlaten, besloten jullie Afghanistan ook te verlaten.

Jullie reisden dan via Iran, waar een gevecht uitbrak met de politie. U raakte uw vader daar kwijt en hij werd uiteindelijk gedeporteerd. Hij keerde vervolgens terug naar Sergal, waar hij zich tot op heden nog steeds bevindt.

U verliet Afghanistan in juli 2021 en kwam ongeveer een jaar later aan in België. Op 11 juli 2022 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: de taskara van uw grootvader; de taskara van uw vader; uw taskara; foto's van de wond van uw vader aan zijn hand; een foto van uw vader met uw broers en het paspoort van uw vader. Uw broer legt daarenboven ook nog zijn taskara neer en foto's van hem in Afghanistan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land

van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw broer A.R.Z. (DVZ x.xxx.xxx; CGVS xxxxxxxx) baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw broer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw broer luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 289 786, is de oudere broer van tweede verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 289 142. Eerste en tweede verzoeker beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op identiek dezelfde motieven. In het verzoekschrift van tweede verzoeker wordt het enig middel uit het verzoekschrift van eerste verzoeker integraal hernomen en voegt hij slechts een enkele passage toe. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. Verzoekers vragen om door de Raad te worden gehoord. Zij wensen tijdens dit verhoor onduidelikheden, die naar aanleiding van de vorige gehoren zouden zijn gerezen, recht te zetten. Zij hebben de indruk dat zij zijn misbegrepen door de beide instanties naar aanleiding van de door hen afgelegde verklaringen.

3.1.2. In wat zich aandient als een *quasi* en zo goed als identiek enig middel voeren eerste en tweede verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat zij tevens de schending aanvoeren van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekers wijzen er vooreerst op dat verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Zij werpen op dat uit de diverse gehoorverslagen blijkt dat zij met betrekking tot de door hen aangehaalde feiten steeds eenduidige en coherente verklaringen hebben afgelegd en steeds de waarheid hebben verteld.

Verder menen verzoekers dat er onvoldoende rekening is gehouden met hun jonge leeftijd ten tijde van het gehoor en dat er evenmin afdoende rekening is gehouden met hun psychische problemen, die zonder meer door de verwerende partij opzij zijn geschoven. Zij voeren tevens aan dat, zo er sprake zou zijn van

tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas na een minutieus vergelijken van de verklaringen zouden kunnen worden gevonden en dat, in zoverre er sprake is van incoherenties, *quod non*, deze geenszins de kern van hun asielrelaas raken en helemaal niet verhinderen om aan dit relaas geloof te hechten.

Tweede verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift in het bijzonder dat er geen discrepanties zijn in de verklaringen met betrekking tot de lesgevers in de madrassa en verduidelijkt dat de iman les gaf aan de (kleine) kinderen, die hij leerde lezen en aanleerde hoe ze het gebed moesten doen en die de kinderen motiveerde om naar de madrassa te komen. Hij betoogt dat hij in de groep zat die de koran van buiten diende te leren en dat er voor deze groep twee lesgevers kwamen. Nog volgens tweede verzoeker waren zowel de iman als de leerkrachten eerder neutraal en waren ze bang van de taliban. Elke donderdag kwamen er twee talibanleden (van buiten de werking van de moskee) preken over de jihad. Van enige inconsistentie kan volgens hem dan ook geen sprake zijn, minstens dient vastgesteld te worden dat zijn verklaringen verkeerd geïnterpreteerd werden. Hij betoogt dat hij enkel maar kan herhalen dat leerlingen door de taliban werden uitgekozen om zelfmoordaanslagen te plegen en dat hij werd uitgekozen, maar dat hij niet mee mocht van zijn vader. De andere gekozen leerlingen zijn ondertussen verdwenen en hij vernam dit door een algemene aankondiging in de moskee dat deze vijf personen uitgekozen waren. Wat de schietincidenten betreft, kan tweede verzoeker enkel maar herhalen dat zijn vader twee keer beschoten werd, dat zijn broer tijdens het eerste incident nog in Afghanistan was en dat deze ten tijde van het tweede incident Afghanistan al verlaten had. Tot slot herhaalt tweede verzoeker dat zijn familie dreigbrieven ontving via de moellah, dat zijn familie niet kan lezen en dat de moellah instond voor de communicatie van de inhoud ervan.

Verzoekers wijzen er verder op dat de verwerende partij zelf veel eigen interpretaties van feiten maakt, zonder dat deze gesteund zijn op objectieve informatie en zonder dat aan deze interpretaties meer waarde kan worden gehecht dan aan de door hen gegeven uitleg.

Volgens verzoekers hebben zij, als minderjarigen, een risicoprofiel. Zij werpen op dat zij ervan verdacht worden de taliban te hebben verraden, hetgeen duidelijk geschraagd wordt door de reactie van de taliban ten aanzien van hun familie. Verzoekers hebben zich niet geschikt naar de eisen van de taliban, waardoor zij door hen gezien worden als spionnen en verraders. Aldus, zo stellen verzoekers, wordt hen een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, § 5, van de Vreemdelingenwet volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging. Nog volgens verzoekers kan er geen bescherming van de Afgaanse staat worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen. De taliban kunnen niet beschouwd worden als een actor van vervolging die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Aangezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingssalternatief zich niet op.

Vervolgens zijn verzoekers van mening dat zij een risicoprofiel hebben en dat zij dienen beschouwd te worden als behorende tot de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen, een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging door de taliban en binnen de gemeenschap. Zij verwijzen naar de definitie van sociale groep in de UNHCR *Guidelines* en stellen dat de gepercipieerde verwestering er enerzijds duidelijk voor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en dat jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen anderzijds bepaalde westerse waarden en gewoonten internaliseren die fundamenteel zijn voor hun identiteit. Asylus beschouwt verwesterde Afghanen dan ook als '*targeted groups*' door de taliban. Omdat ze opvallen, lopen terugkeerders uit Europa eerst en vooral het risico geïsoleerd te worden door de taliban. In een studie van F. Stahlmann uit 2019 wordt gesteld dat het loutere feit dat iemand in Europa is geweest, voldoende is om door deze beweging geïsoleerd te worden. Verzoekers opperen voorts, onder verwijzing naar rechtsleer, dat naast het feit dat 'verwesterde' terugkeerders binnen hun gemeenschap worden gezien als 'besmet', er ook een '*stigma of failure*' bestaat, waardoor ze het risico lopen slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap. Verder betogen zij dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingsgroepen, omdat zij kunnen worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezind of als spionnen. Tot slot werpen verzoekers op dat het risico op vervolging voor verwesterde Afgaanse onderdanen die voor langere tijd in het buitenland verblijven, zoals zijzelf, zowel in de plattelandsgedebieden als in de steden nog groter is nu de taliban de macht hebben overgenomen, gelet op de strikte interpretatie van de *sharia*.

Nog volgens verzoekers kan er niet voorbijgaan worden aan het feit dat zij een deel van hun puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa hebben doorgebracht. Hun jonge

leeftijd maakt dat zij erg beïnvloedbaar zijn en dat kan worden aangenomen dat zij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer school waar zij sociale contacten en vriendschappen hebben gesloten met Belgische jongeren en het verblijf in het opvangcentrum onbewust westerse gedragingen en kenmerken eigen hebben gemaakt die zij, gelet op hun jonge leeftijd en mentale beperking, niet steeds zullen verbergen of waarvan zij zich zelfs niet bewust zullen zijn dat zij deze moeten verbergen wanneer zij bij terugkeer naar hun regio van herkomst in Afghanistan plaatselijke gebruiken en normen terug in acht moeten nemen die inmiddels onder het talibanregime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt luidens de verzoekschriften het risico mee dat verzoekers onder de aandacht van de taliban kunnen komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar hun lokale gemeenschap. Er kan volgens verzoekers in deze niet voorbijgegaan worden aan de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban thans uitgevaardigd zijn. Gelet op hun jonge leeftijd, het gegeven dat zij uit een ruraal en conservatief milieu in de provincie Paktia afkomstig zijn, is het voor hen duidelijk dat zij zich in een kwetsbare positie bevinden. Tevens moet volgens hen rekening worden gehouden met de onduidelijkheid op heden wat betreft de perceptie en de potentiële behandeling van de personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben.

Tenslotte dient, aldus verzoekers, het hoger belang van het kind te primeren. Zij betogen dat er ook een kindspecifieke vrees voor vervolging aanwezig is, dat de drempel voor het aannemen van de vluchtelingenstatus voor een kind lager ligt dan bij volwassenen en dat een sociaal netwerk in het land van herkomst ontbreekt of dat minstens moet worden vastgesteld dat dit netwerk niet de nodige bescherming kan bieden.

Verzoekers menen dat hen minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Voorts wijzen verzoekers erop dat zij in ondergeschikte orde menen aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stipuleren dat de situatie in Afghanistan sinds de machtsvername door de taliban in augustus 2021 bijzonder precair is, verwijzen naar de standpuntnota van het UNHCR over terugkeer van 17 augustus 2021 en stelt dat niet kan worden voorbijgegaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land en dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar hun eerdere schrikbewind. Bijgevolg is het terugsturen van verzoekers naar Afghanistan volledig onaanvaardbaar en maakt dit een schending uit van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekers specificeren dat de gehele provincie Paktia, vanwaar zij afkomstig zijn, als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden en verwijzen daarvoor naar een rapport van het voormalige EASO van september 2021 en naar het reisadvies dat van kracht is voor Afghanistan. Zij zijn van mening dat de verwerende partij heeft nagelaten een concrete analyse te maken van hun district, dat, net als ook omringende districten, onder de controle van de taliban staat. Zij wijzen erop dat er geen twijfels bestaan over hun woonplaats en de datum van vertrek uit Afghanistan. Gezien hun afkomst uit Paktia, hun positie en situatie in de regio, hun hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, dient volgens verzoekers hen de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Verzoekers wijzen er verder op dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Zij menen het risico te lopen ingelijfd te worden in gewapende bendes en aanzien te worden als afvalligen van hun geloof en wijzen op hun huidig bestaan, meer bepaald dat zij op zelfstandige wijze een stabiel bestaan hebben uitgebouwd en positief bijdragen aan de Belgische samenleving. Indien zij zouden worden teruggewezen naar Afghanistan zal dit, zo stellen verzoekers, tevens een zodanige psychologische ontreddeering bij hen teweegbrengen en een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door artikel 3 van het EVRM verboden is. Verzoekers besluiten dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij, gelet op de hoger beschreven veiligheidssituatie, hun afkomst uit het district Aryob Zazai in Paktia, hun langdurig verblijf in het buitenland, hun psychische problemen en beperkte scholing een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit hun regio van herkomst. Dit zijn persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die, samen genomen, maken dat zij een kwetsbaar profiel hebben.

3.1.3. Verzoekers vragen de Raad in hoofdorde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te verwijzen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) teneinde verder onderzoek te voeren alvorens een beslissing te nemen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde informatie, geen nieuwe stukken bij de voorliggende verzoekschriften.

3.2.2. Op 12 juni 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus, “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”, 23 september 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.

3.2.3. Op 19 juni 2023 maakt eerste verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- aanbevelingsbrief leerkracht (stuk 1);
- diploma “mind-spring” (stuk 2);
- attest CREO (stuk 3);
- attest NT2 (stuk 4);
- attesten in verband met OKAN-onderwijs (stuk 5);
- belastingfiche 2021 (stuk 6);
- loonfiche januari 2022 (stuk 7);
- documenten seizoensarbeid (stuk 8).

3.2.4. Op 19 juni 2023 maakt tweede verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- foto's (stuk 1);
- attest OKAN-onderwijs (stuk 2);
- aanbevelingsbrief leerkracht over eerste verzoeker (stuk 3).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk

rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavige beroepen, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissingen moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.5. In de mate dat verzoekers in de ontwikkeling van hun middelen opwerpen dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.6. Beoordeling bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissingen wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in de administratieve dossiers, in hoofdte van verzoekers als niet-begeleide minderjarigen bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, waardoor hen bepaalde steunmaatregelen werden verleend.

Verzoekers werd een voogd toegewezen die hen bijstaat/bijstond in het doorlopen van de procedure om internationale bescherming. Het persoonlijk onderhoud van verzoekers werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de gehoorverslagen van verzoekers oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens de gehoren voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoekers. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de gehoren, noch uit de bestreden beslissingen blijkt dat ten aanzien van verzoekers, gelet op hun profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van hun persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal waren verzoekers respectievelijk zeventien en vijftien jaar en dus geen infans, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in staat zijn doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de gehoorverslagen en de bestreden beslissingen blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers' persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in hun land van herkomst. In de gehoorverslagen kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoekers toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hen zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en tweede verzoekers voormalige voogd, eerste

verzoekers voogd en hun advocaat waren aanwezig tijdens het onderscheiden persoonlijk onderhoud en konden hun opmerkingen geven op het einde ervan.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekers en de stukken in de administratieve dossiers afdoende rekening heeft gehouden met hun jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in hun land van herkomst.

Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoekers, werden hun rechten gerespecteerd en konden zij voldoen aan hun verplichtingen. Verzoekers brengen door meermaals hun jeugdige leeftijd te benadrukken geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten.

3.3.7. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoekers doet hierover niet anders denken.

3.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.8.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Afghanistan, de taliban. Verzoekers gingen naar de madrassa om te studeren. Tweede verzoeker vertelde zijn vader dat zijn broer, eerste verzoeker, over de jihad les kreeg van de taliban. Hun vader vreesde dat eerste verzoeker daardoor problemen zou krijgen en regelde diens vertrek uit Afghanistan. Bij terugkeer vreest eerste verzoeker dat de taliban hem zullen vermoorden omdat ze zullen vragen waarom hij was vertrokken. Hij vreest problemen te krijgen omdat hij niet in Afghanistan was. Na eerste verzoekers vertrek in oktober 2020 kreeg tweede verzoeker eveneens problemen met de taliban omdat zij wisten dat hij tegen zijn vader had gezegd dat ze over de jihad spraken tegen eerste verzoeker. Nadat hun vader door de taliban in de hand werd geschoten, verliet deze samen met tweede verzoeker Afghanistan in juli 2021. Hun vader werd aan de grens met Iran en Turkije teruggestuurd naar Afghanistan en tweede verzoeker reisde alleen verder richting België. Bij terugkeer naar zijn land van herkomst vreest tweede verzoeker gedood te worden door de taliban. Uit de verklaringen van tweede verzoeker en diens administratief dossier blijkt dat hij zich op dezelfde asielmotieven beroept als eerste verzoeker, zijn broer.

Blijkens de bestreden beslissingen kan aan het gezamenlijk asielrelaas en de aangehaalde vervolgingsfeiten geen geloof worden gehecht. Vooreerst (i) wordt opgemerkt dat er grote discrepanties zijn tussen de verklaringen van eerste (en tweede) verzoeker bij het commissariaat-generaal en bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo is er (a) een inconsistentie in verband met de lesgever(s) in de madrassa, over (b) het al dan niet door de taliban uitgekozen zijn om zelfmoordaanslagen te plegen, over (c) de omstandigheden waarin de vader gewond raakte en over (d) het moment dat de taliban juist langskwamen na eerste verzoekers vertrek. Wat dit laatste betreft (e) slaagt ook tweede verzoeker er niet in om dit concreet te situeren en verder kan er (f), gelet op tweede verzoekers verklaringen, geen geloof worden gehecht aan de ontvangst van de dreigbrieven van de taliban. Verder (ii) houdt het weinig steek dat de taliban tweede verzoeker zouden benaderen of willen vervolgen louter en alleen omdat hij aan zijn vader vertelde dat er in de madrassa over de jihad werd gesproken, zeker daar de taliban de controle in het dorp van verzoekers hadden en ze ook al de lessen en de boeken in de reguliere school beïnvloed hadden. Tevens (iii) is het opmerkelijk dat eerste verzoekers voornaamste vrees bij terugkeer naar Afghanistan gebaseerd is op het feit dat hij Afghanistan verlaten heeft. Het feit dat hij niet spontaan verwijst naar een vrees als gevolg van de door hem aangehaalde problemen met de taliban, ondermijnt dan ook nog verder de geloofwaardigheid ervan. Tot slot (iv) is het opmerkelijk dat de familie van verzoekers nog steeds in het dorp (en zelfde huis) woont en dat zijn vader, nadat hij reeds zou zijn neergeschoten door de taliban en hij uit Iran werd gedeporteerd, tevens naar het dorp terugkeerde en er nadien geen problemen meer kende met de taliban. Gezien er aan de door eerste verzoeker aangehaalde problemen

geen geloof kan worden gehecht, kan er (v) evenmin geloof worden gehecht aan de problemen van zijn broer, tweede verzoeker, die daaruit zouden volgen. Bovendien haalde eerste verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek aan dat hij Afghanistan verliet omdat de taliban hem gedwongen wilden rekruteren, wat volledig ingaat tegen zijn asielrelaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal, waar hij nergens een poging tot rekrutering aanhaalde en wat nog verder de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers onderstreept. Daarnaast (vi) brengen verzoekers, die overigens stellen dat er voor hun familie niets is veranderd, geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op hun beschermingsnood. Tot slot (vii) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten en de gemaakte opmerkingen bij de notities van hun persoonlijk onderhoud, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissingen omstandig toegelicht. Verzoekers slagen er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

3.3.8.2. Het verzoek van verzoekers om opnieuw te worden gehoord door de Raad om *“onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige gehoren gerezen zijn, recht te zetten”* en omdat zij de indruk hebben dat zij zijn *“misbegrepen”* door beide instanties naar aanleiding van de door hen afgelegde verklaringen, kan niet worden ingewilligd. De procedure voor de Raad verloopt, overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, schriftelijk. Het afnemen van een gehoor van verzoekers door de Raad is niet voorzien in de geldende regelgeving. Verzoekers hadden, overeenkomstig voormelde bepaling, de mogelijkheid om middels de onderhavige verzoekschriften de nodige *“onduidelijkheden”* recht te zetten en om aan te geven op welke wijze hun verklaringen verkeerd begrepen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschriften op geen enkele concrete wijze ingaan op wat er volgens hen verkeerd werd begrepen, noch op welke wijze dat van invloed zou kunnen zijn geweest op de motivering van de bestreden beslissingen. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoekers en hun advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Tot slot merkt de Raad op dat de vraag van verzoekers om te worden gehoord door de Raad klemmt met hun beider bewering in de verzoekschriften dat zij alles verteld hebben wat zij wisten.

3.3.8.3. Na lezing van de administratieve dossiers treedt de Raad het omstandige oordeel van de commissaris-generaal bij dat verzoekers er niet in slagen hun vrees voor vervolging ten aanzien van de taliban aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers in de voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen, op grond waarvan terecht tot de niet aannemelijkheid van de gezamenlijk ingeroepen vervolgingsfeiten wordt besloten, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in hun verklaringen en in hun vrees voor de taliban, het poneren dat zij steeds de waarheid en alles hebben verteld wat zij wisten, dat de verwerende partij veel eigen interpretaties maakt en het minimaliseren en tegenspreken van de discrepanties en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, blijven verzoekers daartoe echter in gebreke.

3.3.8.4. Tweede verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat er geen discrepanties zijn in de verklaringen met betrekking tot de lesgevers in de madrassa en verduidelijkt dat de iman les gaf aan de (kleine) kinderen, die hij leerde lezen en aanleerde hoe ze het gebed moesten doen en die de kinderen motiveerde om naar de madrassa te komen. Hij betoogt dat hij in de groep zat die de koran van buiten diende te leren en dat er voor deze groep twee lesgevers kwamen. Nog volgens tweede verzoeker waren zowel de iman als de leerkrachten eerder neutraal en waren ze bang van de taliban. Elke donderdag kwamen er twee talibanleden (van buiten de werking van de moskee) preken over de jihad. In wezen herneemt tweede verzoeker de verklaringen die zijn broer, eerste verzoeker, bij het commissariaat-generaal aflegde en waar deze stelde dat er elke donderdag twee leden van de taliban langskwamen om over de jihad te spreken en dat de lesgevers wel een link hebben met de taliban maar zich daar niet mee bemoeiden (administratief dossier eerste verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 14-16). Door het hernemen van de verklaringen van zijn broer slaagt tweede verzoeker er evenwel geenszins in de discrepantie tussen diens verklaringen aangaande de lesgever(s) te weerleggen. Eerste verzoeker gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers uitdrukkelijk aan dat zijn lesgever in de madrassa over de jihad sprak, dat deze lid was van de taliban en dat de taliban ook naar de madrassa kwamen (administratief dossier eerste verzoeker, vragenlijst, punt 3.5). Door te volharden in een versie van de feiten van zijn broer, heft tweede

verzoeker de pertinente, draagkrachtige en in het administratief dossier van zijn oudere broer steun vindende discrepantie geenszins op.

3.3.8.5. In verband met de tevens pertinente, draagkrachtige en in het administratief dossier van eerste verzoeker steun vindende tegenstrijdige verklaringen of deze al dan niet uitgekozen werd om zich voor te bereiden om zelfmoordaanslagen te plegen, betoogt tweede verzoeker dat hij enkel maar kan herhalen dat leerlingen door de taliban werden uitgekozen om zelfmoordaanslagen te plegen, dat hij (lees: eerste verzoeker) werd uitgekozen, maar dat hij niet mee mocht van zijn vader en dat de andere gekozen leerlingen verdwenen zijn. Hiermee wordt evenwel geenszins afbreuk gedaan aan de in de bestreden beslissingen op pertinente wijze toegelichte tegenstrijdigheden in dit verband:

“Ook stelde u bij de DVZ dat uw lesgever van de madrassa vijf leerlingen uitkoos om hen voor te bereiden om zelfmoordaanslagen te plegen (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). U werd eveneens door hem gekozen en toen uw vader dat te weten kwam, mocht u niet meer naar de madrassa (ibid.). Op de zetel van het CGVS vertelt u echter niets over het feit dat u werd uitgekozen en spreekt u enkel over vier vrienden die vrijwillig de taliban vervoegden (CGVS, p.14, 17). Ook voegt u toe dat de taliban u nooit persoonlijk vroegen om bij hen te gaan (CGVS, p.17). Dit gaat dan ook volledig in tegen uw eerdere verklaringen dat u bij de vijf uitverkozenen was (vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Gewezen op de discrepanties in uw verklaringen antwoordt u ontwijkend over vijf vrienden en die vier namen gaf u (CGVS, p.18). Gevraagd of de taliban jullie vijf er dan uitkoos, stelt u dat ze die vijf goed wilden voorbereiden (CGVS, p.19), wat impliceert dat u daar geen deel van uitmaakte. U vervolgt dat de taliban eerst die vijf meenamen en dan een andere keer de andere vijf meenamen (ibid.). Dit houdt echter geen steek gezien u eerst continu spreekt over vier vrienden die vrijwillig de taliban vervoegden en dan, nadat u erop gewezen wordt dat u bij de DVZ andere verklaringen aflegde, plots over vijf personen begint (CGVS, p.18-19). Bovendien stelde u eerder dat u niet wist wat er met de andere leerlingen die niet waren meegegaan met de taliban was gebeurd (CGVS, p.18). Dat u dan toch plots stelt dat ze ook werden meegenomen (CGVS, p.19), kan dan ook niet overtuigen. Ook verklaart u geenszins waarom u bij de DVZ stelde dat u mee gekozen werd door de taliban en daar nadien bij het CGVS geen melding van maakt. Deze zaken doen dan ook in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

3.3.8.6. Wat de schietincidenten betreft, kan tweede verzoeker in zijn verzoekschrift enkel maar herhalen dat zijn vader twee keer beschoten werd, dat zijn broer tijdens het eerste incident nog in Afghanistan was en dat deze ten tijde van het tweede incident Afghanistan al verlaten had. Dit is evenwel in tegenspraak met de eerdere verklaringen van eerste verzoeker die bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zijn vader, na zijn vertrek, in zijn hand werd geschoten en bij het commissariaat-generaal verklaarde dat zijn vader geraakt werd door een kogel bij een gevecht tussen de taliban en de autoriteiten zo'n twee jaar eerder, maar toen nergens melding maakte van een vuurgevecht na zijn vertrek. Eerste verzoeker werd hiermee geconfronteerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud en ontkende het genoteerde bij de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben gesteld. Nergens werd toen opgeworpen dat er in feite sprake was van twee schietincidenten met de taliban. Deze *post factum* vergoelijking vindt overigens ook nergens weerslag in de verklaringen van tweede verzoeker tijdens de administratieve procedure. Waar deze stelde dat zijn vader in het verleden met zijn neven problemen heeft gehad en geraakt werd in zijn nier, verklaart dit nog niet waarom eerste verzoeker verklaarde dat zijn vader voor zijn vertrek geraakt werd door een kogel bij een gevecht tussen de taliban en de autoriteiten.

3.3.8.7. Waar tweede verzoeker tot slot herhaalt dat zijn familie dreigbrieven ontving via de moellah, dat zijn familie niet kan lezen en dat de moellah instond voor de communicatie van de inhoud ervan, slaagt hij er evenmin in te verklaren waarom hij niet duidelijk kan situeren wanneer zijn familie deze brieven kreeg en hoeveel het er waren en bovendien en bovenal waarom hij deze brieven niet eerder vermeldde tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad treedt de bevinding van de commissaris-generaal dan ook bij dat geen geloof kan worden gehecht aan de ontvangst van deze brieven.

3.3.8.8. Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoekers de motieven in de bestreden beslissingen met betrekking tot de discrepantie over wanneer de taliban juist langskwamen na eerste verzoekers vertrek, de niet aannemelijkheid dat de taliban in de door hen geschetste context tweede verzoeker zouden beschuldigen, het niet spontaan verwijzen van eerste verzoeker naar een vrees als gevolg van de door hem aangehaalde problemen met de taliban, de opmerkelijke vaststelling dat de familie van verzoekers, waaronder hun vader, nog steeds in het dorp (en zelfde huis) woont, en nadien geen problemen meer kende met de taliban en de vaststelling dat eerste verzoeker initieel verklaarde dat hij Afghanistan verliet omdat de taliban hem gedwongen wilden rekruteren, wat volledig ingaat tegen zijn asielrelaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal, waar hij nergens een poging tot rekrutering

aanhaalde, geheel ongemoeid laten, zodat deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, bij de gebreke aan dienstig verweer, onverminderd overeind blijven, door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.8.9. In zoverre verzoekers in hun verzoekschriften stellen dat zij ervan verdacht worden de taliban verraden te hebben, *“hetgeen duidelijk geschraagd wordt door de reactie van de taliban ten aanzien van de familie van verzoeker”*, herhalen zij slechts wat zij in de conclusies van hun advocaat, neergelegd bij de verwerende partij in de loop van de administratieve procedures, hebben aangehaald. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in wezen beroepen op dezelfde vluchtmotieven als diegene die hierboven besproken zijn en met hun algemeen betoog geen nieuwe elementen aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande analyse met betrekking tot de door hen ingeroepen vrees voor vervolging.

3.3.8.10. Waar verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad over het feit dat het verzwijgen van een deel van het relaas op zich niet volstaat om internationale bescherming te weigeren en naar de artikelen 198 en 199 van het *“Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* van het UNHCR, wijst de Raad erop dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekers er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten en dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen, die aan de grondslag lagen van het arrest waarnaar zij verwijzen, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaken kenmerken. Verder hoeft het geen betoog dat verzoekers, door louter te stellen dat zij steeds de waarheid hebben verteld en dat zij alles hebben verteld wat zij wisten, de vaststellingen van de bestreden beslissingen niet vermogen te weerleggen of te ontkrachten.

3.3.8.11. Waar zij verder in hun verzoekschriften nog benadrukken dat eventuele kleine tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat hun relaas weinig aannemelijk zou zijn, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen zijn gesteund op meerdere discrepanties en incoherenties in hoofde van verzoekers met betrekking tot de relevante elementen van hun gezamenlijk relaas. Het is het geheel van deze terechte en pertinente vaststellingen die de Raad doen besluiten dat verzoekers hun vrees niet voldoende aannemelijk hebben weten te maken. Verzoekers lichten overigens geenszins toe welke de voormelde kleine tegenstrijdigheden dan wel zijn. Waar verzoekers nog menen dat de aangehaalde incoherenties *“geenszins de kern van zijn asielrelaas raken”*, vraagt de Raad zich af wat dan wel de kern van hun asielrelaas raakt. Verzoekers beperken zich in wezen tot het minimaliseren van de argumenten van de bestreden beslissingen, zonder evenwel de vastgestelde discrepanties, incoherenties en onwaarschijnlijkheden, die steun vinden in de administratieve dossiers en die wel degelijk de kern van hun asielrelaas betreffen, te ontkrachten.

3.3.8.12. Waar verzoekers, zonder enige verdere verduidelijking, louter opwerpen dat door het commissariaat-generaal onvoldoende rekening werd gehouden met hun jonge leeftijd, merkt de Raad op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd heeft, bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij daarbij voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De door verzoekers aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid, geacht worden van determinerende invloed geweest te zijn op hun verdere leven en lagen ten grondslag van de voorliggende verzoeken om internationale bescherming, zodat deze, ook wanneer rekening gehouden wordt met hun leeftijd ten tijde van de feiten, redelijkerwijze geacht worden verzoekers' interesse weg te dragen en in verzoekers' geheugen te zijn gegrift. De jeugdige leeftijd vormt geen aannemelijke verklaring voor de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en van verzoekers, die op respectievelijk vijftien- en veertienjarige leeftijd hun land van herkomst verlieten, mocht wel degelijk worden verwacht dat zij hierover gedegen verklaringen zouden kunnen afleggen, *quod non*.

3.3.8.13. Uit de stukken van de administratieve dossiers blijkt verder dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoekers. In hoofde van verzoekers, die als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen België binnen kwamen en een beschermingsverzoek indienden, werden bijzondere procedurele noden aangenomen, waardoor hen bepaalde steunmaatregelen werden verleend.

De Raad wijst op de vaststellingen onder punt 3.3.6. Verder stelt de Raad vast dat het persoonlijk onderhoud van verzoekers werd aangepast aan hun leeftijd en capaciteiten. Uit de lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt geenszins dat er van verzoekers kennis of elementen werden verwacht die hun begrip te boven gingen. Er werden algemene vragen gesteld omtrent onder meer hun verblijfs- en levensomstandigheden, hun familie en de elementen die aan de grondslag van hun vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de leeftijd. Uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt dat verzoekers hiertoe in staat waren. *In casu* blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekers en de stukken in de administratieve dossiers afdoende rekening heeft gehouden met hun jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in hun land van herkomst. De loutere overtuiging van verzoekers dat er onvoldoende rekening werd gehouden met hun jeugdige leeftijd waarbij wordt volhard in het vluchtrelaas volstaat geenszins om de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers in gebreke blijven te concretiseren op welke wijze hun profiel als jongere de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen. Waar zij tot slot opwerpen dat hun psychische problemen zonder meer opzij geschoven zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers nooit enig gewag hebben gemaakt van psychische problemen, laat staan dat zij deze gestaafd hebben, noch tijdens de administratieve procedure, noch tijdens de beroepsprocedure.

3.3.8.14. Door in de verzoekschriften nog een theoretisch betoog te voeren rond een kindspecifieke vrees voor vervolging die noopt tot internationale bescherming zonder deze informatie enigszins op hun eigen omstandigheden in Afghanistan toe te passen, kan geenszins afbreuk gedaan worden aan bovenstaande vaststellingen en de conclusie dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk hebben gemaakt.

3.3.8.15. Verzoekers voeren voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten en de door hen gemaakte opmerkingen bij de notities van hun persoonlijk onderhoud, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken en opmerkingen niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.8.16. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban die verzoekers er zouden hebben gekend.

3.3.8.17. Verzoekers voeren in hun verzoekschriften tevens aan dat zij een risicoprofiel hebben omdat zij behoren tot de groep van jonge verwesterde Afghanen. Zij betogen dat gepercipieerde verwestering er voor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en dat jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde westerse waarden en gewoonten internaliseren die fundamenteel zijn voor hun identiteit. In hun aanvullende nota's van 19 juni 2023 gaan zij hier beiden verder op in en brengen zij documenten bij die moeten wijzen op hun integratie en verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking

tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om

terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de Taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie, literatuur en hun verblijf in het Westen, maken verzoekers vooreerst niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zullen worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als personen die de sociale normen niet respecteren en daarom vervolging of onmenselijke behandeling riskeren bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat eerste verzoeker momenteel achttien jaar oud is en in oktober 2020, op vijftienjarige leeftijd, uit Afghanistan is vertrokken om op 28 februari 2021 in België toe te komen. Eerste verzoeker verblijft bijgevolg twee jaar in België en heeft tot zijn vijftiende in Afghanistan gewoond. Tweede verzoeker verliet Afghanistan in juli 2021, op veertienjarige leeftijd, en kwam een jaar later, op 10 juli 2022, België binnen. Hij is thans zestien jaar en verblijft één jaar in België. Ondanks het feit dat eerste verzoeker op vijftienjarige leeftijd en tweede verzoeker op veertienjarige leeftijd Afghanistan verlieten en een deel van hun vormende jaren in België doorbrachten, kan worden aangenomen dat zij op de hoogte zijn van de Afgaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd zijn. Verzoekers hebben in Afghanistan beiden enige jaren school gelopen, volgden koranlessen aan de madrassa en bedienen zich nog steeds van een tolk Pashtou. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat zij op jonge leeftijd (beiden vijftien jaar) in België zijn toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat zij, na een verblijf van amper twee en één jaar in België, totaal vervreemd zouden zijn van de Afgaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zouden kunnen maken bij een eventuele terugkeer. Dit geldt eens te meer nu verzoekers verklaren nog een familiaal netwerk te hebben in hun regio van herkomst, waar onder meer hun ouders, broers en zussen wonen en waarmee zij regelmatig in contact staan (administratief dossier eerste verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 9-11, administratief dossier tweede verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-9 en bevestigd ter terechtzitting) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat zij er nog steeds beschikken over een familiaal netwerk en dat verder niet kan blijken dat zij zich niet langer zouden kunnen aanpassen aan de bestaande regels. Waar verzoekers stellen dat zij geen sociaal netwerk meer hebben of minstens dient gesteld te worden dat dit netwerk niet de nodige bescherming kan bieden, stipt de Raad aan dat zij nergens *in concreto* aantonen waarom hun netwerk niet de nodige bescherming zou kunnen bieden en waarom zij niet op hun hulp zouden kunnen rekenen om zich opnieuw te integreren in de Afgaanse cultuur en normen.

De Raad herhaalt in deze dat een ontwikkelde westerse levensstijl door louter tijdsverloop in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoekers aannemelijk maken dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoekers toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl hebben aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor hun identiteit of morele integriteit dat er van hen niet mag worden verwacht dat zij dit opgeven indien zij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zouden riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoekers blijven daartoe evenwel in gebreke.

Bij zijn aanvullende nota van 19 juni 2023 voegt eerste verzoeker meerdere stukken in verband met zijn eerdere scholing, waaronder een aanbevelingsbrief van een voormalige leerkracht, de gevolgde taallessen Nederlands alsook stavingstukken in verband met zijn tewerkstelling als arbeider in de tuinbouwsector. Dit Raad stipt aan dat het gegeven dat eerste verzoeker school liep en Nederlands leerde/leert en werkwilbig en werkzaam is, lovenswaardig is en aantoont dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet, doch dit wordt door de Raad, rekening houdend met het geheel aan informatie dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard geacht dat dit leidt tot de vaststelling dat eerste verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Eerste verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van tewerkstelling in België in de tuinbouwsector, het voormalig school lopen en het in enige mate beheersen van een landstaal bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de hen verdedigde waarden.

Bij zijn aanvullende nota van 19 juni 2023 voegt tweede verzoeker een inschrijvingsattest in het OKAN-onderwijs voor het schooljaar 2022-2023, enkele foto's van tijdens een schooluitstap en de aanbevelingsbrief die eerste verzoeker reeds bij diens aanvullende nota voegde. Deze documenten betreffen slechts het functioneren van verzoeker in België, waar hij school loopt, en bevatten geen elementen die erop wijzen dat hij dermate is verwesterd dat hij zich bij terugkeer niet langer kan of wil

conformeren met de in Afghanistan geldende regels, waarden en normen. Uit de schooldocumenten en voorliggende foto's kan worden afgeleid dat tweede verzoeker onderwijs volgt en deelneemt aan uitstappen, wat aantoonde dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch deze stukken tonen niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De aangebrachte elementen geven enkel aan dat verzoekers zich hebben aangepast aan de omstandigheden van hun verblijf in België in het kader van hun lopende procedures om internationale bescherming en dat zij zich inspannen en hun best doen. De bij hun aanvullende nota's gevoegde documenten volstaan evenwel niet om aan te tonen dat verzoekers zich de westerse normen en waarden eigen hebben gemaakt of blijk geven van verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging waarvan niet kan verwacht worden dat zij dit opgeven.

Ook de duur van hun verblijf in België van respectievelijk twee en één jaar impliceert niet dat kan worden aangenomen dat verzoekers dermate zijn verankerd in de Belgische samenleving dat zij geen sterke voeling meer zouden hebben met hun land van herkomst en niet langer bekend zouden zijn met de Afghaanse normen en waarden.

Dat verzoekers afkomstig zijn uit een ruraal en conservatief gebied in de provincie Paktia volstaat verder niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. Verzoekers werken niet verder concreet uit waarom het gegeven dat zij afkomstig zijn uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in hun hoofde vast te stellen.

Verzoekers maken nergens aannemelijk dat zij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk hebben eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zullen kennen onder het taliban-regime en hun huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat een terugkeer in de gemeenschap vaak wordt gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid en dat dit een stigma van mislukking met zich kan meebrengen, herhaalt de Raad dat stigmatisering, discriminatie of verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen tot vervolging of ernstige schade kunnen leiden en dat dit samen met andere individuele elementen moet bekeken worden, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan. *In casu* kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers geen concrete individuele elementen aanreiken op basis waarvan kan worden besloten dat zij in geval van terugkeer zullen worden verstoten of gestigmatiseerd door hun familie of lokale gemeenschap. Verzoekers brengen gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door hun familie of lokale gemeenschap zouden worden verstoten, laat staan dat er in hun hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Verder maken verzoekers niet aannemelijk dat zij voor hun vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu de door hen voorgehouden persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk worden bevonden, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of hun lokale gemeenschap een risico zouden lopen om te worden geviséerd door de taliban.

De bewering van verzoekers, dat zij een risicoprofiel hebben en dat zij behoren tot de groep van jonge verwesterde Afghanen, wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft het betoog van verzoekers over leven onder talibanbewind na de machtsovername, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Bovendien wijst de Raad er

nog op dat verzoekers in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag hebben gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoekers in hun verzoekschriften nog verwijzen naar een (niet nader gespecificeerd) arrest van de Raad van 29 april 2020, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest waarnaar zij verwijzen kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaken kenmerken.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zullen worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij in die zin een risico lopen om vervolgd te worden. Verzoekers tonen zodoende niet aan het doelwit te kunnen zijn van opstandelingsgroepen omdat zij als "*on-islamitisch, pro-regeringsgezind of als spion*" zouden gezien worden.

3.3.8.18. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekers het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekers nog betogen dat er geen bescherming van de Afghaanse staat kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet nu er geen doeltreffend juridisch systeem is voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, wijst de Raad erop dat, vermits de door hen voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk worden bevonden, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

3.3.8.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Afghanistan.

3.3.9.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen; zij tonen niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zullen terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zouden kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers brengen geen elementen of stukken aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Waar verzoekers laten gelden dat de situatie in Afghanistan lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhouden dat de elementen waarop het EHRM in het arrest *“Sufi en Elmi”* zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”* is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in *“Sufi en Elmi”*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *“Sufi en Elmi”* werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoekers erop wijzen dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekers. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekers *in casu* persoonlijk worden gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekers om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekers naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zij maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift opnieuw wijzen op hun risicoprofiel als duidelijk verwesterde jonge Afgaanse mannen, verwijst de Raad naar wat hierover reeds is gesteld onder punt 3.3.8.17. Waar zij wijzen op hun positieve bijdrage aan de samenleving en de uitbouw van een stabiel bestaan op zelfstandige wijze, merkt de Raad op dat de integratie van verzoekers op zich irrelevant is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

3.3.9.3. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook

verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoekers zijn afkomstig uit de provincie Paktia. De Raad stelt vast dat voor de provincie Paktia geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoekers verwijzen naar talrijke nieuwsrapporten, citeren uit een standpuntnota van het UNHCR en uit rapporten van het vroegere EASO – die dateren van augustus en september 2021 en aldus minder recent zijn dan de door de verwerende partij aangereikte en middels de aanvullende nota geactualiseerde landeninformatie – waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een bijzonder ernstige veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten en dat de situatie in de provincie Paktia zeer onveilig is. Deze incidenten worden niet betwist en het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Paktia werd mee in rekening gebracht bij de beoordeling. Voor zover verzoekers in hun verzoekschriften hun afkomst uit het district Aryob Zazai – dat volgens hen op heden betwist gebied betreft – benadrukken, stelt de Raad vast dat zij nalaten om aan te tonen dat de voorgaande beoordeling ten aanzien van de provincie Paktia, niet opgaat voor de specifieke situatie in het district Aryob Zazai.

Waar verzoekers nog verwijzen naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, gaan zij eraan voorbij dat dit een reisadvies is voor Belgische burgers die naar Afghanistan willen reizen en dat dit niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten en die van een bepaalde regio afkomstig zijn. De gegevens in het reisadvies, dat slechts een algemene strekking heeft en dat bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land, kunnen geen afbreuk doen aan de voorliggende objectieve en actuele informatie, noch aan de conclusies die de commissaris-generaal daaruit heeft getrokken en die de Raad trekt.

Waar verzoekers erop wijzen dat een intern vestigingsalternatief *quasi* onmogelijk is en niet gebruikt kan worden om internationale bescherming te ontzeggen, gaan zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissingen geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief.

Verzoekers voeren in hun verzoekschriften tot slot aan dat zij afkomstig zijn uit Paktia (district Aryob Zazai), dat zij slechts een beperkte scholing gekregen hebben, reeds meerdere jaren geleden uit Afghanistan zijn vertrokken en dat zij niet over voldoende maturiteit beschikken om ook bij een terugkeer naar Afghanistan de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo hun dorp van herkomst en hun familie aldaar te bereiken. De Raad wijst erop dat verzoekers op minderjarige leeftijd Afghanistan verlieten en dat zij na een reis van respectievelijk een half jaar en een jaar België bereikten waarbij zij toen wellicht ook de nodige inschattingen van al dan niet gevaarlijke situaties moesten maken. De Raad ziet bijgevolg niet in waarom verzoekers, wanneer zij samen zouden terugkeren naar hun dorp van herkomst, een hoger risico zouden lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld dan andere Afghanen die naar hun land terugkeren. De loutere omstandigheid dat verzoekers al enkele jaren uit Afghanistan zijn vertrokken en een beperkte scholing zouden hebben, betekent niet dat zij niet de nodige maturiteit zouden hebben om gevaarlijke situaties in te schatten of dat zij minder weerbaar zouden zijn om zich in veiligheid te brengen indien nodig of dat zij om die reden als kwetsbaar kunnen worden beschouwd in het licht van de veiligheidssituatie in de provincie Paktia. De Raad herhaalt dat verzoekers nog een familiaal netwerk hebben in Afghanistan, waarop zij desgevallend beroep kunnen doen (zie *supra*). Wat betreft hun afkomst uit het district Aryob Zazai, wijst de Raad op wat hierboven reeds werd geoordeeld, namelijk dat verzoekers nalaten om aan te tonen dat de voorgaande beoordeling ten aanzien van de provincie Paktia niet opgaat voor de specifieke situatie in het district Aryob Zazai.

Gelet op het voormelde tonen verzoekers niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.9.4. Gelet op hetgeen voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van hun (toenmalige) voogd en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

3.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van de beroepen heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS